

DE CULTURA

L'Escola Elemental del Treball

En una de les darreres sessions del Ajuntament s'acordà demanar al Consell de Cultura de la Generalitat una subvenció que permeti la reorganització i el posar a l'altura del nucli industrial de Granollers la nostra Escola de Treball.

Ja en el curs passat, quan els governs Berenguer i Aznar, alguns professors del Col·legi de Segona Ensenyança feren gestions per a constituir ací un Patronat que

demanés al Ministre del Treball del qual aleshores depenien les Escoles del Treball, la fundació en la nostra ciutat d'un bon centre de formació professional obrera al estil de les obtingudes per Valls, Tarragona, Tortosa i Reus. Amb l'adveniment de la República aitals gestions quedaren en l'aire car trasbalsada l'organització estatal i havent passat els centres de formació professional a dependre directament del Ministeri d'Instrucció, sense que hi tinguí cap intervenció el de Treball, no hi havia de bell antuvi normes a seguir per a obtenir el que ara s'ha demanat a iniciativa del Sindicat de Contramestres «El Radium» i del nostre Ajuntament popular.

En la súplica que es tramet al Conseller senyor Gassol, s'exposa la vitalitat obrera de la nostra ciutat i comarca a l'ensens que els esforços econòmics que ha vingut fent la primera per a posseir una bona Escola del Treball i acaba oferint els elements de l'Escola actual perquè la Generalitat els completi dotant a Granollers d'una bona escola professional que elevi el nivell cultural del nostre obrer. El document està encapçalat amb la signatura de l'Ajuntament i del Sindicat «El Radium», seguint després totes les societats de Granollers.

És una bella iniciativa digne del nostre major interès i enſ plau felicitar als iniciadors de tan encoratjadora empresa.

DE COL·LABORACIÓ

ECONOMIA I FINANCES

La República i els problemes econòmics

La República té ja el seu President. Això significa que el nou règim està consolidat: la Nació espanyola és un Estat democràtic integrat per tots els ciutadans. Abans del 14 d'Abril, Espanya es podia considerar com la França de Lluís XIV: Alfons de Borbón ens feia recordar la típica frase d'aquell rei francès del segle XVII, «l'Estat soc jo» i en conseqüència la política governamental en tots els seus aspectes, es desenrotllava calcant aquesta frase ignominiosa d'un règim tirànic i opressor pròpia d'una època d'esclavitud en què els pobles estaven a mercè d'uns quants afavorits a les ordres del rei absolut.

Però els pobles estan subjectes a l'evolució; una ullada en la història i veurem com l'evolució dels pobles ha estat un fenòmen que ha surat per damunt de tots els obstacles que se'ls hi han imposat. L'organització política i social d'avui pot ésser deficient —no és ara qüestió d'escatirho— però no hi ha dubte que és molt millor que la que imperava en els darrers segles, i és cosa palesa, que l'individu avui frueix d'una posició ètnica i social superior a la de segles enrera. Per exemple l'obrer d'avui —tot i reconeixent el pes que sobre ell gravita— viu en condicions molt més ventajoses que l'obrer de dos segles enrera. No obstant aspira al seu millorament social i l'Estat modern l'hi ha de reconèixer aquest dret que dimana de la pròpia consciència humana: l'aspiració a la perfecció. L'home és un ser que obeint a impulsos naturals de la vida humana, aspira continuament a la perfecció i atemptar contra aquest dret natural és atemptar contra el progrés de l'humanitat.

Aquest impuls natural —l'aspiració a la perfecció innata en el individu— es manifesta en totes les esferes de la vida humana. Cada ú dintre l'ambient en què viu aspira sempre a la perfecció, i les collectivitats, els pobles, evolucionen lentament a mesura que augmenta la perfecció ètnica dels individus considerats aïlladament. Així diem pràcticament: el poble X frueix d'un nivell més alt o més baix que el poble Z i ho deduem estudiant llurs condicions ètniques de conjunt que fa que hom hi trobi característiques que permeten diferenciar-los perfectament. El poble català, per exemple —àdhuc suposant que no existís la qüestió de la llengua— té trets

característics que permeten diferenciar-lo dels demés pobles germans d'Iberia.

Doncs bé; si els pobles reflexen la perfecció de llurs individus i aquesta és il·limitada, aquells fatalment han d'evolucionar i tal evolució serà més ràpida i sobtada quan més obstacles se'ls hi oposin, puix els drets naturals de la vida humana, si es violen produeixen el mateix efecte qual formidable torrentada que devora i arrastra tot quant troba al seu pas; perquè aleshores donant-se compte de llur retrocés i que s'els hi veden les llibertats, s'uneixen amb més fervor que mai per enderrocar el règim opressor i en conseqüència l'evolució que per si sola vindria lentament a través del temps, s'anticipa i vé tot de cop. Exemple: la Revolució francesa, la Revolució russa, etc. L'adveniment de la República a Espanya és també un exemple de ço que estem dient. La República hauria vingut, podia tardar més o menys temps, més el grau de perfecció i avenç del poble espanyol ens l'hauria portat pels seus propis peus puix l'experiència ens mostrava que les monarquies anaven desapareixent del mapa a mesura que els pobles assolien un nou grau de perfecció. Però l'adveniment ha estat més ràpid a casa nostra perquè el país rebé una sotregada que feu que visqués 8 anys sota el jou d'una Dictadura, que vulgues o no vulgues, s'imposava per damunt de la seva voluntat violant els drets i ofegant les llibertats del individu que per condició innata li corresponen, impulsant al poble a manifestar en la primera ocasió que se li va presentar, quina era la seva voluntat, en la gloriosa data del 14 d'Abril de l'any que fineix, obrint una nova etapa en la història d'Espanya.

Quina ha d'ésser en primer terme la posició d'aquesta nova etapa? La pregunta és fàcil de contestar. A Espanya tot està per fer; cal doncs una revolució en la estructura econòmica del país. Hi ha una infinitat de problemes que pesen sobre la Nació donant-li una vida llàgida i que s'han de resoldre abans que tot per encausar-la en vies de benestar, prosperitat i floreixement.

Heus ací la gran tasca a realitzar: S'ha de sanejar l'Hisenda Pública; s'ha de resoldre urgentment el problema agrari; s'ha d'emprar una política hidràulica per valorar terres que avui no donen el degut rendiment per man-

ca d'irrigació; s'ha d'estabilitzar la pesseta; s'han de fomentar les obres públiques i les vies de comunicació a mesura que les possibilitats econòmiques ho permetin; s'ha de revisar l'aranzel duaner; s'ha d'estudiar la reforma tributària; s'ha d'intensificar l'agricultura; s'han d'explotar les riqueses mineres del país transformant-les a casa mateix; s'ha d'intensificar, modernitzar i racionalitzar com cal a la Producció; s'ha de fomentar l'organització, propaganda i expansió comercial a fi de què els nostres productes assoleixin nous mercats; s'ha de crear una política de transport i navegació; s'ha de crear una política de subsistències; s'ha d'enfocar la qüestió social amb una acertada política de distribució de la riquesa; equiparant entre si, la renta, el salari i l'interès. Cada un d'aquests problemes n'entranya molts d'altres i per tant l'obra a realitzar és fecunda i importantíssima.

Cal, doncs, que els partits polítics elaborin en conjunt un programa únic nacional a desenrotllar sense que això impliqui obstacle en llur independència política amb els demés. L'obra a fer no ha d'ésser obra d'un partit; ha d'ésser obra de tots. En un règim parlamentari constitucional com és el nostre, els partits polítics es disputaran el domini del timó de l'Estat: el Govern, Gabinet o Ministeri, car aquests mots són sinònims. Mes aquests siguin quins siguin els que'l formin de conformitat amb la pauta que senyala la Constitució, per portar a cap la revolució econòmica, és precis que encausin i continuïn la tasca obeint a un mateix programa elaborat per tots els partits. Si cada Govern que pugui ha de presentar en la qüestió econòmica un programa diferent, els beneficis que en aquest sentit s'obtidrien serien molt pocs i no ens mouriem del pas. Ha d'ésser una obra llarga que s'ha de realitzar lentament, però sense interrupció i d'una manera contínua seguint un mateix programa i independentment dels diversos matissos de Governos que és puguin presentar en la vida política del país.

El cap d'Estat o President de la República obeint a les facultats que li confereix la Constitució és l'encarregat d'orientar la ruta en aquest sentit. El país li ha donat la seva confiança i li demana prosperitat.

PERE FALGA VIVES